

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BIHOR
SECȚIA COMERCIALĂ

SENTINȚA Nr. 187/CA/2009

Ședința publică de la

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Grefier

Pe rol fiind pentru astăzi pronunțarea sentinței în soluționarea acțiunii formulată de reclamanta SC SALONTEX SRL cu sediul în Oradea, Calea Ștefan cel Mare nr. 207, județul Bihor, în contradictoriu cu pârâta DIRECTIA GENERALA A FINANTELOR PUBLICE BIHOR cu sediul în Oradea, str. Dimitrie Cantemir, nr.2-4, județul Bihor, având ca obiect anulare act emis de autorități publice locale.

S-a făcut referatul cauzei învederându-se instanței că dezbaterile a avut loc în ședința publică din 07 martie 2009 când s-a întocmit încheierea de ședință care face parte integrantă din prezenta sentință prin care instanța având nevoie de timp pentru deliberare a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 12 martie 2009, când :

TRIBUNALUL
DELIBERAND:

Constată că prin cererea înregistrată la data de 30.05.2008, legal timbrată, reclamanta SC SALONTEX SRL Oradea, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor, a solicitat instanței să dispună anularea Deciziei de Impunere nr. 576/20.12.2007 prin care s-a reținut în sarcina reclamantei suma de 23.742 lei, compusă din 15.696 lei reprezentând TVA și 8046 reprezentând majorări de întârziere, precum și a Deciziei nr. 23/10.03.2008, prin care s-a respins contestația în procedura prealabilă.

În motivarea cererii reclamanta arată că în temeiul unui contract de comodat încheiat cu numitul S. J. J. J., utilizează o suprafață de 1135 mp din hala de producție situată în Salonta Piața Libertății, nr. 47 pe care a amenajat-o la nivelul cerințelor dictate de procesul de producție, iar pentru investițiile efectuate a beneficiat de deducere TVA. După 6 ani și trei luni proprietarul halei a închiriat o altă suprafață de 800 mp din hală unei alte societăți comerciale și anume SC SOFJOHN SRL.

Interpretând că este vorba de o parte din suprafața închiriată inițial de către reclamantă, pârâta a stabilit că reclamanta nu mai beneficiază de deducere

TVA decât pentru diferența de 315 mp, stabilind că aceasta trebuie să restituie statului suma de 14.552 lei și accesoriile aferente, invocând dispozițiile art.128 al.4 din Legea nr.571/2003.

Se relevă în continuare că, aceste dispoziții legale se referă exclusiv la bunuri mobile și nicidecum la bunuri imobile, pârâta extinzând în mod abuziv sfera de incidență a dispozițiilor menționate în situația reclamantei.

Cu privire la suma de 2.444 lei reclamanta a arătat că, în temeiul contractului de comision încheiat cu SC SOLOHN SRL a executat 586 perechi pantaloni emițând factura nr. 4981707 din 13.09.2004 în care în mod eronat a fost înscrisă și această sumă, reprezentând TVA. Însă atât societatea reclamantă cât și partenerul său, beneficiar de scutire de la plata TVA potrivit autorizației de perfecționare activă nr. 099/01.04.2003.

Prin urmare, în opinia reclamantei aceasta nu avea obligația legală de a deduce și de a vărsa la bugetul de stat a taxei pe valoarea adăugată aferent acestei facturi, singura greșeală ce poate fi reținută în sarcina sa fiind aceea de a nu fi stornat factura urmând a emite alta.

Pe parcursul derulării cauzei, reclamanta și-a precizat acțiunea în sensul că solicită în principal anularea în totalitate a actelor administrative referitor la suma de 14.552 lei cu titlu de TVA și 8046 lei cu titlu de majorări de întârziere și penalități, iar în subsidiar să se constate că datorează doar suma de 31,8 lei aferentă celor 15 luni de valabilitate a contractului de închiriere cu SC SOLOHN SRL.

În argumentarea petitului subsidiar, reclamanta arată că în prezent contractul de închiriere încheiat între proprietarul Udo Dietrich și SC SOLOHN SRL este reziliat, fiind în vigoare doar pentru 15 luni.

Pârâta, pe cale de întâmpinare s-a opus admiterii cererii reclamantei solicitând menținerea ca legale și temeinice a actelor administrative contestate pentru considerentele expuse în Decizia nr.25 din 09.04.2008 prin care s-a respins contestația formulată de reclamantă împotriva Deciziei de impunere nr.875 din 02.12.2007.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin Decizia nr. 27/10.02.2008 emisă de către pârâtă s-a respins contestația formulată de reclamantă împotriva Deciziei de Impunere nr. 876/25.03.2007 prin care s-a reținut în sarcina reclamantei suma de 23.742 lei, compusă din 13.296 lei reprezentând TVA și 8046 reprezentând majorări de întârziere.

La rândul ei, suma totală de 25.036 lei este compusă din valoarea de 14.552 lei - echivalentul dreptului de deducere al TVA aferentă bunurilor și serviciilor achiziționate pentru amenajarea suprafeței de 1135 mp și care trebuia colectată și vărsată la bugetul statului după data de 01.07.2006, când reclamanta, în calitate de comodatar, a pus la dispoziția proprietarului suprafața de 800 mp și, respectiv, suma de 2.444 lei reprezentând taxa pe valoare adăugată aferentă facturii nr.4981707/13.09.2004 în valoare de 3019 lei emisă către SC SOLOHN SRL, care nu a fost colectată de către reclamantă.

Referitor la suma de 1.532 lei instanța reține că, urmare a încheierii contractului de comodat la data de 04.04.2000, și a amenajării suprafeței de 1135 mp din hala de producție situată în Salonta, str. Liberații nr.17, reclamanta a beneficiat de o deducere a taxei pe valoarea adăugată.

Ulterior, în contextul în care același proprietar al clădirii a încheiat un nou contract de comodat, cu o altă societate comercială, pentru suprafața de 800 mp, pârâta a interpretat că reclamanta nu mai are drept de deducere decât pentru suprafața de 315 mp, invocând dispozițiile art.128 al.4 lit.a din L.571/2003.

Potrivit acestor dispoziții legale, „...”

Întrucât legiuitorul a înțeles să se refere în mod exclusiv la bunuri mobile, este de neînțeles cum pârâta a extins sfera de incidență a acestui articol la situația de speță.

Chiar și Normele de aplicare ale Codului fiscal se referă doar la bunuri mobile iar nu bunuri imobile.

Apărarea pârâtei în sensul că ar exista o adresă cu nr. 774/2006/2006 a Direcției Generale de legislație și Impozite Indirecte din cadrul Ministerului Finanțelor care extinde sfera de aplicare a art.128 și asupra imobilelor este lipsită de relevanță, în condițiile în care, în acord cu dispozițiile L.24/2000, un act normativ superior, cum este o lege, nu poate fi modificat ori completat printr-o „adresă”.

Pe de altă parte, instanța reține că la baza emiterii deciziei de impunere a stat Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 19.12.2007, din care rezultă că această inspecție, având ca temă control ulterior TVA s-a desfășurat exclusiv la sediul reclamantei din Oradea str. Liberații nr.207.

Ori, în condițiile în care reclamanta susține că din suprafața totală de 1973 mp a clădirii situate în Salonta, str. Liberații nr.17, aflată în proprietatea numitului Udo Dietrich, a închiriat doar 1135 mp, în vreme ce suprafața de 800 mp ce a făcut contractul de închiriere încheiat la data de 01.07.2006 cu SC ALFA SRL este distinctă de cea utilizată de către reclamantă, pârâta avea obligația, ca, în prealabil să verifice această împrejurare, iar nu să-și întemeieze actul de control pe supoziții, prezentându-le ca pe o certitudine, prin sintagma „a pus la dispoziția persoanei fizice, cu titlu gratuit”.

În sprijinul acestui raționament este de remarcat că reclamanta a depus la dosarul cauzei extrasul CF al imobilului precum și memoriu arhitectură din care rezultă că clădirea are trei nivele: parter, etaj și pod fiecare cu câte o suprafață de 657 mp, deci, în total 1971mp, aspecte în măsură să creeze o puternică îndoială asupra celor reținute de către pârâtă prin actul de control.

Pe de altă parte, pârâta s-a mulțumit să menționeze în raportul de control că „dl. Udo Dietrich nu a putut da curs invitației fiind plecat în Germania”, stabilind, neîntemeiat, obligația fiscală în sarcina reclamantei.

Față de toate aceste motive, instanța apreciază că reclamanta nu datorează suma de 1.532 lei reprezentând contravaloare TVA și potrivit principiului *accessorium sequitur principalae*, nu datorează nici obligațiile accesorii acestei

sume, astfel că va dispune anularea celor două acte administrative contestate în măsura în care se referă la aceste creanțe.

Cât privește suma de 1144 lei, instanța reține că la data de 13.07.2004 reclamanta a emis factura nr. 498/2007 către SC SNIOLI SRL în sumă de 6012 lei reprezentând contravaloarea a 586 buc. pantaloni pentru care a calculat și evidențiat în factură taxa pe valoare adăugată aferentă sumei de 1144 lei.

Derularea raporturilor comerciale între cele două firme s-a realizat în temeiul contractului de comision nr. 824/02.2004 potrivit căruia, reclamanta în calitate de producător se obliga să execute producții de confecții pentru export în sistem lohn din materiale asigurate de partenerii externi, prin intermediul comisionarului SC SOBOL SRL și a Autorizației de perfecționare activă nr. 1099/05.04.2003, în baza căreia ambele societăți beneficiază de scutire la plata TVA.

Reclamanta invocă în susținerea poziției sale dispozițiile art.143 și 144 al.1 pct5 din L.571/2003, potrivit cărora activitatea comercială desfășurată de cele două societăți comerciale este scutită de taxa pe valoare adăugată; înțelege totodată să admită că singura culpă a societății rezidă în a nu fi stornat factura fiscală nr.498/2007, omisiune care, în opinia sa, este susceptibilă, eventual, de o sancțiune contravențională.

În realitate, însă, este mai mult decât evident că, reclamanta, în calitate de executant, a încasat de la comisionarul SC SOBOL SRL, care la rândul său a încasat de la partenerul străin SC EDMA ITALIA, întreaga sumă înscrisă pe factură, inclusiv suma de 1144 lei reprezentând TVA.

Apoi, după cum recunoaște însăși reclamanta, SC SNIOLI SRL a beneficiat de deducere de TVA din partea statului, care urma să o recupereze de la reclamantă.

Așadar, rezultă că, în condițiile în care reclamanta nu a îndeplinit obligațiile prevăzute prin art.155 lit.g L.571/2003, pârâta în mod legal a stabilit ca SC SALONTEX SRL avea obligația de a colecta și plăti la bugetul de stat taxa pe valoarea adăugată în valoare de 1144 lei înscrisă în factura fiscală nr.498/2007, precum și obligațiile accesorii acestei creanțe, urmând a fi menținută actele administrative atacate pentru aceste sume.

Fiind în culpă procesuală pârâta va fi obligată în temeiul art.274 al.1 c.pr.civilă în favoarea reclamantei la plata sumei de 1144 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE**

Admite în parte cererea formulată de reclamanta SC SALONTEX SRL cu sediul în Oradea, Calea C. J. nr.207, în contradictoriu cu pârâta DIRECTIA GENERALA A FINANTELOR PUBLICE BIHOR și în consecință :

Dispune anularea în parte a Deciziei de impunere nr. 276 din 25.02.2009 și a Deciziei nr. 16/10.03.2009, emise de către pârâtă cu privire la suma de 1552 lei reprezentând TVA și penalități de întârziere calculate la această sumă. Respinge restul pretențiilor.

Obligă pârâta în favoarea reclamantei la plata sumei de 500,3 lei cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

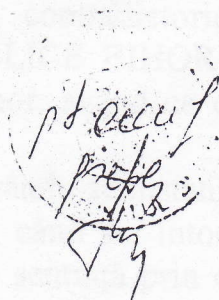
Pronunțată în ședința publică din 12.03.2009.

PREȘEDINTE,

Angela...

GREFIER,

...

Red.AT
Dact.gm/13.04.2009
4 ex.